

Kötődés

1. fejezet

– Normális vagy? – Iris nagy szemekkel néz. – Eszedbe ne jusson odamenni!

Lecsapja a könyvet az asztalomra, leül velem szemben, és úgy bámul, mintha tényleg megbolondultam volna.

– Nagyon sokat fizetne és igazi kihívás – mondom nem túl meggyőző hangon, pedig tudom, hogy akarom ezt a munkát.

– Lena – sóhajtja. – Azok vérfarkasok. Nőket erőszakolnak meg. Sőt, időnként férfiakra is ráfanyalodnak. Ki tudja? Lehet, fel is falják őket.

Elnevetem magam, és fáradtan megdörzsölöm az arcomat.

– Már száz éve nincsenek igazi farkasemberek. A Leszármazottak csupán nyomokban ragadozók. Át se változnak...

– Széttárom a karom. – Szerencsétleneknek pont elég, hogy kirekesztjük őket, ne találjunk már ki rémtörténeteket is róluk.

Iris mérgesen vonja össze a szemöldökét, a pisze orra ráncba szalad.

– De az erőszak nem kitaláció – feleli duzzogva, majd a könyvespolcra mutat. – Fogadni mernék, hogy egy csomó írás taglalja, miért nem érdemes a közelükbe menni.

A pici irodámban ülünk, ami azért ennyire szűkös, mert telezsúfoltam könyvekkel. Főleg lexikonokkal.

– A legtöbb hazugság, vagy még inkább elferdített tény. Mióta nem volt semmilyen konfliktus? Hallottál a hírekben bármiféle erőszakról vagy bűntényről, amit Leszármazott követett el? –

kérem számon. – Kevesen vannak, teljesen elszigetelve élnek, mégis mindenki fél tőlük. Miért?

Iris hitetlenkedve rázza a fejét, majd előredől, és rákönyököl az asztalra.

– Azért nincs erőszak, mert fizetnek a szexért. Nem félnél odamenni? Mi van, ha nem képesek uralkodni az ösztöneiken?

Nyelek egyet, és próbálom elrejteni az izgatottságomat. Sok pletykát hallani. Állítólag a szex egy Leszármazottal függőséget okoz. Elütnek az átlag férfitől. De hogy pontosan miben, azt én sem tudom, hiszen eggyel sem találkoztam még, a könyvekben pedig nem írnak erről. Csak olyanokról, hogy nem képesek parancsolni a szaporodási ösztöneiknek, ezért régen valóban előfordult, hogy nőket erőszakoltak meg. Emiatt lettek száműzve a városokból, később pedig mindenféle egyéb szörnyűségeket is rájuk fogtak, amiknek valószínűleg fele sem igaz.

Én már úgy nőtem fel, hogy a Leszármazottak nem éltek városokban, azonban most restaurátorként bejuthatnék egyikük otthonába. Nem akármilyen lehetőség ez, hiszen egy eredeti Francetore képet restaurálhatnék, ami borzasztó nagy szakmai kihívás.

– Gondolod, hogy olyan szörnyű lenne a szex egy Leszármazottal? – dobom vissza a labdát Irisnek, ha már ez a legnagyobb problémája velük.

Ő azonnal beletúr vörös tincseibe, és hangosan felkacag.

– A fenébe, Lena! Fogalmam sincs, de én nagyon paráznék.

– Mégis mitől? Ha olyan szörnyű lenne, akkor senki nem menne hozzájuk... – vetem fel, mert tényleg az a pletyka, hogy luxus prostituáltak járnak az erdőben lévő kastélyba, bár erről se sok mindent tudok.

– Te már úgyis eldöntötted, igaz? – adja fel egy nagy sóhajjal.

– Igen. Vissza fogom hívni azt a fickót. Kell a munka, és a Leszármazottakra is kíváncsi vagyok. Mi bajom lehet? – vonom meg a vállam.

– Olyan rejtélyesek – feleli, és feláll. – Viszont megértelek. Te mindig is szeretted a kihívásokat. Mindenesetre ígérd meg, hogy nem vállalod el, ha bármi gyanúsat észlelsz velük kapcsolatban!

– Ígérem! – Megforgatom a szemem, aztán én is felállok, hogy kikísérjem.

Iris rohan vissza a munkahelyére. Egy ügyvédi irodában dolgozik titkárnőként, és csak ebédidőben ugrott át, hogy elhozza nekem a bútortörténeti könyvet, amit a főnökétől kértem kölcsön.

Amint távozik, kezembe veszem a fecnit, amire felírtam a fickó telefonszámát. Az illető valami ügynök lehet, nem személyesen a megbízó hívott. Ez még inkább rejtélyessé teszi a Leszármazottakat. Nem járnak be a városba, mindent kiszállítanak nekik. Még a kurvákat is. Állítólag. Merthogy a fene tudja, mi igaz a sok mendemondából.

– Richard Scott – szól bele az ügynök.

– Lena Barclay, restaurátor – mondom a nevem és a foglalkozásom, hogy emlékezzen rám.

– Á, miss Barclay! Örülök, hogy visszahívott. Nos, hogyan döntött?

– Vállalom. – Megremeg a telefon a kezemben, ahogy kimondom. – Mikor kellene kezdenem?

– Ez teljes mértékben csak magától függ. Akár holnap délelőtt. A megbízóm nagyon fog örülni.

Szinte látom, ahogy vigyorog a készülékbe. *Vajon a nőket is ő intézi a megbízójának?*

– Pontosan, hogyan juthatok be a birtokra?

Egyszer már jártam arra, és tudom, hogy az egész terület körbe van kerítve kőfallal, és egy nagy, kovácsoltvas kapun keresztül lehet behajtani az udvarra, de azt zárják.

– Oda fogok szólni a megbízómnak. Csak meg kell nyomnia a kaputelefon gombját, és mondja be a nevét. Az út a főbejárathoz visz – tájékoztat. – Bejelentem tízre. Az megfelel?

– Igen, tökéletes.

– Rendben, akkor intézkedek. A munkabérét is rajtam keresztül fogja megkapni. Ha bármi egyéb kérdése lenne, nyugodtan hívjon. – Szinte meg sem várja, hogy elköszönjek tőle, kinyomja a telefont.

Pár percig csak forgatom a kezemben a készüléket, és azon morfondírozok, jól döntöttem-e. Sajnos bennem is élnek a rémtörténetek, pedig legbelül tudom, hogy hülyeség az egész. Ha annak idején megfelelően kezelték volna a kialakult helyzetet, nem fajulnak odáig a dolgok, hogy el kelljen úzni a lényeket. De könnyebb volt gyilkosnak és erőszaktevőnek kikiáltani őket, mintsem megkeresni a megoldást a problémára. Szinte az egész fajt kiirtották, aztán végül maguktól kihaltak, hisz annyira elszigetelve éltek, hogy nem tudtak párt találni maguknak. Ma már csak néhány második generációs Leszármazott él a világban, de őket sem hagyták integrálódni.

Viszont egy jelentős pozitív dolog mégis csak van az életükben. Mégpedig az, hogy gazdagok. Legalábbis, akikről hallani lehet, azok igen vagyonosak, ahogy a Blacklake mellett élő Leszármazottak is. Nem véletlenül van a tulajdonukban egy eredeti Francetore festmény, ami olyan ritka, mint a vámpírfog. Mert a vámpírok még a farkasembereknél is rosszabb sorsra jutottak. Kegyetlenül kiirtották őket.

Megrázom a fejem, és kezembe veszem a táskámat. Az irodámból a műhelyembe lépek, onnan pedig ki az utcára. Gondosan bezárom az ajtót, majd felmegyek a harmadikra, a lakásomba. Szerencsésnek mondhatom magam, mert a lakótömb alatt bérelek egy dupla garázst. Abból alakítottam ki a műhelyt és az irodát. Így nem kell mindennap keresztülvánszorognom a forgalmas városban.

Nagyon nehezen tudok elaludni, mert egyre csak a rám váró feladat és a rejtélyes megbízó jár a fejemben. Ennek eredményeként későn és meglehetősen nyúzottan ébredek. Kávéval indítok, majd zuhanyzás után ismét kávéval folytatom, aztán hosszas töprengést követően kiválasztok egy szolid, világosszürke ruhát. Szőke tincseimet egy hajgumival fogom össze magasan, hogy majd ne zavarjon munka közben. Lemegyek a műhelybe, magamhoz veszem a felszerelésemet, valamint egy köpenyt is bedobok mellé, aztán kocsiba ülök, és elindulok a birtok felé.

Amint lekanyarodok a főútról az erdő felé, enyhe gyomorideg lesz rajtam úrrá. Itt már nincs forgalom, senki sem jön velem szembe. Nem kizárt, hogy az egész erdő a Leszármazottak kezében van, és ekkor döbbenek rá, hogy tulajdonképpen semmit sem tudok róluk. Azt sem, hányan élnek a birtokon, milyen idősök, férfiak-e vagy nők, esetleg házaspárok. Nem mintha számítana, de azért rákérdezhettem volna erre is az ügynöktől.

Mielőtt a kapuhoz érek, meglepetésemre mégis csak szembetalálkozok egy furgonnal. Az egyik élelmiszerbolt logóját viseli. Biztosan megrendelést szállítottak ki. Ez megnyugtat, mert ha ilyen-olyan futárok bemenéskednek a birtokra, akkor csak nem lehet olyan veszélyes, mint amivel riogatják az embereket.